

ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ - NO DATE, NO SIGNATURE

Σκηνοθεσία: Βαχίντ Ζαλιλβάντ
Σενάριο: Βαχίντ Ζαλιλβάντ, Αλί Ζανεργκάρ.
Ηθοποιοί: Ναβίντ Μαχαμαντζάντεχ, Αμίρ Αγκάι, Χεντιγιέ Τεχράν.
Φωτογραφία: Πέιμαν Σαντμανφάρ
Μοντάζ: Βαχίντ Ζαλιλβάντ, Σεπέχρ Βακιλί
Μουσική: Πέιμάν Γιαζντανιάν
Χώρα: Ιράν (Έγχρωμη)
Διάρκεια: 104'

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.
Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 13 Βραβεία και 15 Υποψηφιότητες
 -Venice Film Festival 2017 2 Βραβεία, Σκηνοθεσίας και Καλύτερου Ηθοποιού
 -Asia Pacific Screen Awards 2017 Καλύτερη Ανδρική Ερμηνεία
 -Bratislava International Film Festival 2017 2 Βραβεία, Καλύτερου Ηθοποιού και FIPRESCI
 -Chicago International Film Festival 2017 Βραβείο Gold Hugo
 -Fajr Film Festival 2017 3 Βραβεία, Σκηνοθεσίας Β! Ανδρικού Ρόλου και Ήχου
 -FEST International Film Festival 2018 Βραβείο Κριτών στη σκηνοθεσία
 -Stockholm Film Festival 2017 Βραβείο Σεναρίου
 -Thessaloniki Film Festival 2017 2 Βραβεία, Βραβείο FIPRESCI και Αργυρός Αλέξανδρος
 -15 Υποψηφιότητες

Ένας ιατροδικαστής εμπλέκεται σε ένα τροχαίο, όπου τραυματίζεται ελαφρά ένα οχτάχρονο αγοράκι. Αφού αποζημιώνει τον πατέρα του παιδιού, προσφέρεται να το μεταφέρει στο νοσοκομείο,

αλλά ο τελευταίος αρνείται. Το επόμενο πρωί θα βρει στο νεκροτομείο το πτώμα του αγοριού, αλλά η πρώτη γνωμάτευση διαπιστώνει θάνατο από δηλητηρίαση.

Σεναριακά υποδειγματικό κοινωνικό δράμα, το οποίο διερευνά πολύπλευρα, διεισδυτικά και απολύτως κινηματογραφικά τη σχέση προσωπικής ηθικής και συλλογικής κοινωνικής ευθύνης.

Το στόρι ηθικής τάξεως, διλήμματος, ταραγμένης συνείδησης. Από ατύχημα της «κακίας στιγμής» ευσυνείδητος ιατροδικαστής, πέφτει πάνω στο μικρό αγόρι που έχει πεθάνει από τροφική δηλητηρίαση. Μπας και η αιτία είναι το ατύχημα; --Δείτε το οπωσδήποτε! (Δ. Δανίκας)

Τότε θα ξεκινήσει μια προσωπική αναζήτηση ευθυνών, την οποία ο Βαχίντ Τζαλιλβάντ, με θητεία στο θέατρο, στην τηλεόραση και στη σκηνοθεσία άνω των 30 ντοκιμαντέρ, θα περιγράψει με μια υποδειγματικά μεθοδική σεναριακή επιδεξιότητα, που φέρνει στο νου τον συμπατριώτη του Ασγκάρ Φαραντί («Ένας Χωρισμός», «Ο Εμποράκος»).

Σινεμά των χαρακτήρων, των λεπτομερειών και των ανθρώπινων συμπεριφορών, η «Περίπτωση Συνείδησης» είναι ένα θαρραλέο ψυχολογικό δράμα και ταυτόχρονα ένα (πολιτικό)κοινωνικό δοκίμιο πάνω στη συλλογική ευθύνη. Ο καθένας από τους ήρωες της ταινίας –ο ιατροδικαστής, ο πατέρας του παιδιού, ο εργάτης του ορνιθοτροφείου, η συνάδελφος του γιατρού– έρχεται αντιμέτωπος με ένα δίλημμα και

παίρνει μια απόφαση.

Ο τρόπος που το κάνουν μοιάζει απλός και οι συνέπειές της αμελητέες. Ο Τζαλιλβάντ όμως αναζητά τη λεπτή, αόρατη κλωστή που συνδέει αίτιο και αποτέλεσμα, περιγράφοντας με ακρίβεια τη δαιδαλώδη διαδρομή της. Μια πορεία η οποία διαπερνά οικογενειακές σχέσεις, επαγγελματικές πράξεις και ηθικές στάσεις, ακτινογραφώντας την καθημερινότητα που μας περιβάλλει. Αυτό το **αριστοτεχνικά στημένο** ιρανικό σινε-δοκίμιο την αποτυπώνει με κινηματογραφική μεγαλοπρέπεια, αποσιπώντας τα βραβεία σκηνοθεσίας κι ερμηνείας στο τμήμα Ορίζοντες του Φεστιβάλ Βενετίας αλλά και τον Αργυρό Αλέξανδρο και το βραβείο κριτικών στη Θεσσαλονίκη.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Το κοινωνικό θρίλερ του Βαϊντ Τζαλιλβάντ δεν έχει εύκολες απαντήσεις αλλά αποτυπώνει με φρεσκάδα και σύγχρονη οπτική την κρίση ηθικής που αντιμετωπίζει ένας επιτυχημένος ιατροδικαστής στη σημερινή Τεχεράνη.

Τα τελευταία χρόνια όλο και περισσότεροι νέοι Ιρανοί δημιουργοί εξερευνούν την αστική πλευρά της Τεχεράνης, επιλέγοντας να αφηγηθούν ιστορίες που δεν αγνοούν την παράδοση και την θρησκευτική πλευρά της κουλτούρας της πόλης αλλά, ταυτόχρονα, δε βασίζονται και αποκλειστικά πάνω της. Το πρόβλημα όμως είναι ότι, έχοντας σαν κύριο πρότυπο το εξαιρετικά αγωνιώδες από την φύση του σινεμά του Ασγκάρ Φαραντί, οι συγκρίσεις που αυτόματα προκαλούνται δεν γέρνουν πάντα προς το μέρος των νέων κινηματογραφιστών (όπως συνέβη με το περσινό «Malaria» του Παρβίζ Σαχμπαζί), αποκαλύπτοντας συνήθως έναν γνήσιο ενθουσιασμό αλλά και μια αδυναμία ισορροπίας ανάμεσα σε αυτά που επιτρέπεται και που δεν επιτρέπεται να κινηματογραφήσουν.

Το «Περίπτωση Συνειδήσης» του Βαϊντ Τζαλιλβάντ έρχεται δύο χρόνια μετά το «Wednesday, 9 May» του ίδιου και εξακολουθεί να υπηρετεί το είδος του κοινωνικού θρίλερ, θέτοντας για άλλη μια φορά ένα μεγάλο ηθικό δίλημμα στο επίκεντρο της ιστορίας. Ο Δρ Ναριμάν έχει ένα μικρό αυτοκινητιστικό ατύχημα με ένα μοτοσικλετιστή, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί ελαφρά ο οχτάχρονος γιος του τελευταίου. Παρά την προσφορά του γιατρού για χρήματα, βοήθεια ή έστω μεταφορά στο πλησιέστερο νοσοκομείο, ο πατέρας αρνείται να πάει το παιδί του για εξέταση. Το επόμενο πρωί όμως, στο νοσοκομείο όπου δουλεύει ο γιατρός, καταφτάνει η σωρός του μικρού αγοριού ώστε να καθοριστεί μέσω αυτοψίας η ακριβής αιτία θανάτου.

Το αποτέλεσμα της αυτοψίας είναι μόνο η αρχή μιας εσωτερικής σύγκρουσης αμφιβολιών, ευθυνών και ηθικής, τόσο από την πλευρά του γιατρού όσο και από την πλευρά του πατέρα του παιδιού, γεγονός που δίνει την ευκαιρία στον Τζαλιλβάντ και να εξερευνήσει διαφορετικές κοινωνικές πτυχές της ιρανικής κοινωνίας, και να ρίξει το φως στην οικονομική εξαθλίωση και τις συνέπειες μιας κυρίαρχης ανέχειας αλλά και να υπογραμμίσει με όχι υπερβάλλοντα διδακτικό τρόπο, ότι υπάρχει ο κατάλληλος πληθυσμός εντός των τειχών της πόλης για να πιστέψει κάποιος με αισιοδοξία

στο μέλλον.

Αν όμως η ατομική Οδύσσεια του Ναριμάν χαρακτηρίζεται από ψυχραιμία και αποτελεσματικές δόσεις αγωνίας (χάρη κυρίως στην μετρημένη όσο και έντονη ερμηνεία του Αμίρ Αγκαέ), η προσωπική διαδρομή του πατέρα παρασύρεται από το έμφυτο μελόδραμα της αφήγησής της όσο φλερτάρει ανεπαρκώς με την ιδέα της εκδίκησης. Το «Περίπτωση Συνειδήσης» δείχνει τον καλύτερο του εαυτό όταν απομακρύνεται από την δράση και επενδύει στις εσωτερικές εγκεφαλικές διεργασίες, γεγονός που ευνοεί περισσότερο την ιατρική υποπλοκή παρά την παράλληλη πατρική αφήγηση. Ανεξάρτητα όμως από αυτό, η ταινία δεν παύει να βγάζει μια μοντέρνα, σύγχρονη και ηθικά πολύπλοκη υφή, προσφέροντας μια φρέσκια ματιά στην αστική Τεχεράνη μακριά από τις στερεοτυπικές εικόνες του (κυρίως παλαιότερου) ιρανικού σινεμά και επενδύοντας σε καθαρά, αυστηρά κάδρα που αξιοποιούν τόσο την κλινική γεωμετρία εντός των κτηρίων όσο και την γήινη, χαώδη αντίθεση του εξωτερικού περιβάλλοντος. Είναι αλήθεια ότι ο Βαϊντ Τζαλιλβάντ θα μπορούσε να επενδύσει περισσότερο στην οικονομία των διαλόγων, καθώς μερικές φορές εγκλωβίζεται σε ατέρμονες κύκλους, όμως στο τέλος καταφέρνει να αποζημιώσει με την επιλογή του να ρίξει το μαύρο ακριβώς την κατάλληλη στιγμή, αποδεικνύοντας ότι οι προθέσεις της αφήγησής του δεν ήταν κριτικές αλλά καθαρά ανθρωπιστικές.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

VAHID JALILVAND

Ιρανός Σκηνοθέτης, Σεναριογράφος και Ηθοποιός.
Φιλμογραφία: 2017 Περίπτωση Συνειδήσης, 2015 Chaharshanbeh, 19 Ordibehesht.

